

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/85/2020
Identifikačné číslo spisu: 4109203675
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4109203675.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. L., bývajúceho v J. XXX, t. č. X. a X. T., M. námestie 1, T., zastúpeného JUDr. Štefanom Levickým, advokátom so sídlom v Trnave, Veterná ulica 8, proti žalovanej MAFRA Slovakia, a.s., so sídlom v Bratislave, Nobelova 34, IČO: 51 904 446, zastúpenej advokátskou kanceláriou agner & partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Špitálska 10, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 9C/129/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. novembra 2019 sp. zn. 23Co/150/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 4. marca 2019 č. k. 9C/129/2009-281 zamietol žalobu a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.1. Prvostupňový súd po citovaní § 11, 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, čl. 26 ods. 1, 2, 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplata 12.000 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy, keď tvrdil, že bližšie označenou správou uverejnenou v Hospodárskych novinách dňa 18. januára 2007 mala žalovaná zasiahnuť do jeho osobnostných práv, jeho cti a ľudskej dôstojnosti, pretože žalovaná nerešpektovala prezumpciu nevinoty.

1.2. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol s konštatovaním, že v prejednávanej veci ide o posúdenie konkurencie práva na ochranu osobnosti žalobcu na jednej strane a na druhej strane právo žalovanej na slobodu prejavu zahŕňajúce jej právo a právo verejnosti na informácie týkajúce sa rôznych oblastí spoločenského života. Súd po vykonanom dokazovaní uzavrel, že hlavne vzhľadom ku skutočnosti, že v konečnom dôsledku bol žalobca právoplatne odsúdený za tri vraždy, nemohlo byť zasiahnuté do jeho osobnostných práv a jeho právo na ochranu osobnosti musí ustúpiť ústavnému právu

na slobodu prejavu.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. novembra 2019 sp. zn. 23Co/150/2019 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny; rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. Poukázal na to, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

2.1. Odvolací súd ďalej k odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že žalobca nebol do 16. júla 2019 zastúpený advokátom. S účinnosťou nového procesného predpisu [Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP")] v zmysle § 160 ods. 2 CSP prvostupňový súd dňa 26. septembra 2016 (č. l. 109 spisu) dal pokyn na expedovanie poučenia žalobcovi (aj o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci), vyjadrenia žalovanej k žalobe a žalobcovi zasielal aj výzvu, aby sa k vyjadreniu žalovanej vyjadril. Aj keď je k pokynu súdu pripojená doručka preukazujúca prevzatie uvedených listín Ústavom na výkon väzby dňa 28. septembra 2016, žalobca do spisu súdu dňa 11. októbra 2016 doručil vyjadrenie (č. l. 115), z čoho je evidentné a preukázané, že žalobca listiny prevzal. Žalobca bol teda riadne poučený o tom, že môže požiadať Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta, čo aj urobil a 4. januára 2019 požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta. Neboli odvolaciemu súdu zrejmé dôvody, pre ktoré žalobca nepožiadala Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta skôr, poučený o tejto možnosti však bol. Tiež je možné uzavrieť, že o všetkých procesných návrhoch žalobcu na oslobodenie od poplatkov a ustanovenie advokáta bolo predtým rozhodnuté.

2.2. Odvolací súd prisvedčil námietke žalobcu, že súd prvej inštancie vo veci nekonal plynulo a bez zbytočných prieťahov, čo konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) v náleze z 9. októbra 2017 sp. zn. I. ÚS 255/2017. Súd prvej inštancie od rozhodnutia ústavného súdu konal plynule a bez zbytočných prieťahov, čo žalobca odmietal akceptovať a podával rôzne procesné návrhy. O všetkých návrhoch bolo riadne rozhodnuté. O jeho námietke zaujatosti zákonnej sudkyne bolo rozhodnuté odvolacím súdom 23. apríla 2018 tak, že sudkyňa prejednávajúca vec nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci. Odvolací súd rovnako poukázal na množstvo podobných súdnych sporov, ktoré inicioval žalobca, v rámci ktorých argumentuje podobnou procesnou obranou.

2.3. Za dôležité odvolací súd označil, že žalobca ani účasťou na pojednávaní, ani za pomoci ustanoveného advokáta nemohol byť v konaní o zapltenie nemajetkovej ujmy za zásah do jeho osobnostných práv v žiadnom prípade úspešný. Bránil mu v tom právoplatný odsudzujúci rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1T/1/2005 zo 17. januára 2007 (č. l. 165) v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1To/12/2007 zo 7. novembra 2007 (č. l. 187) za spáchané trestné činy. Z rozhodnutí súdov všetky uverejnené informácie poskytnuté žalovanou vyplývajú, preto je ich možné považovať za pravdivé a ich pravdivosť žalovaná počas konania preukázala. Pravdivými informáciami nemohlo byť zasiahnuté do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Naopak, žalovaná ako vydavateľ periodickej tlače bola oprávnená tak závažné informácie o žalobcovi uverejňovať a oboznamovať s nimi verejnosť v rámci uplatňovania práva na slobodu prejavu, uzavrel odvolací súd.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním. Po rekapitulácii priebehu súdneho konania uviedol, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). V podstatnom uviedol, že odvolací súd sa účinne nezaoberal jeho odvolacími námietkami týkajúcimi sa jeho právneho zastúpenia v konaní, straty ním doručených listinných dôkazov zo súdneho spisu, či nevyhovením jeho žiadosti o odročenie pojednávania zo 4. marca 2019 za účelom založenia listinných dôkazov do spisu. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu v podstatnom uviedla, že dovolanie žalobcu považuje za neprípustné a nedôvodné, poukázala na vecne správne závery odvolacieho súdu a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) dovolanie odmietol alebo zamietol. Žalobca nemal pôvodne ustanoveného právneho zástupcu v dôsledku vlastného nekonania, keďže žiadny právny predpis neuvádzal, že v konaní na ochranu osobnosti žalobca musí byť zastúpený právnym zástupcom; nemohlo byť preto porušené ani jeho právo na prístup k súdu. Žalobca ani v

priebehu odvolacieho konania, či už sám alebo prostredníctvom jeho advokáta neuviedol, ktoré chýbajúce dôkazy mal v minulosti doručiť do spisu a ani ich dodatočne nepredložil. Pokiaľ žalobca namietal, že nižšie súdy mu neumožnili, aby bol v konaní zastúpený advokátom, žalovaná uviedla, že s týmito námietkami sa nižšie súdy opakovane riadne vysporiadali (najskôr žalobcovi nebol ustanovený právny zástupca, neskôr bol o možnosti jeho ustanovenia Centrom právnej pomoci kvalifikovane poučený). Pokiaľ žalobca zasielal nejaké zásielky na súd prvého stupňa, treba uviesť, že na tomto súde viedol niekoľko obdobných konaní, a teda neznamenalo to, že sa tieto týkali predmetného sporu. Uvedenú diskrepanciu žalobca neodstránil ani tým, že by v neskoršom konaní založil uvádzané a neoznačené dôkazy. V neposlednom rade uviedla že na odročenie pojednávania nebol zákonný dôvod podľa § 183 ods. 1 (druhá veta) CSP, pretože žalobca na pojednávaní bol a právneho zástupcu si nevybral.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol Civilný sporový poriadok, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

7. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keď namietal, že odvolací súd sa účinne nezaoberal jeho odvolacími námietkami týkajúcimi sa jeho právneho zastúpenia v konaní, straty ním doručených listinných dôkazov zo súdneho spisu, či nevyhovením jeho žiadosti o odročenie pojednávania zo 4. marca 2019 (bod 3).

9. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na

neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

12. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

14. V okolnostiach posudzovanej veci žalobca za vadu zmätočnosti uviedol skutočnosť, že sa odvolací súd nedostatočne zaoberal jeho odvolacími námietkami ohľadne jeho právneho zastúpenia v konaní, straty ním doručených listinných dôkazov zo súdneho spisu, či nevyhovením jeho žiadosti o odročenie pojednávania zo 4. marca 2019 (bod 3).

14.1. V rozsahu odvolacích námietok žalobcu, ale tiež jeho právneho zástupcu, ktorého mu v priebehu odvolacieho konania ustanovilo Centrum právnej pomoci, odvolací súd v súvislosti s právnym zastúpením žalobcu (ktoré vzhľadom na predmet sporu nebolo povinné, pozn.) uviedol, že najskôr prvostupňový súd opakovane posudzoval žiadosť žalobcu o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a o ustanovenie advokáta, ktorým návrhom nebolo vyhovené. V čase účinnosti nového procesného poriadku (CSP) v mesiaci september 2016 prvostupňový súd riadne poučil žalobcu (aj) o možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta (č. l. 109 spisu), ktorú žiadosť realizoval žalobca (až) podaním zo 4. januára 2019. Centrum právnej pomoci jeho žiadosti vyhovel 20. marca 2019 a následne žalobca 16. júla 2019 splnomocnil advokáta JUDr. Mgr. Mariana Kropaja, PhD. na jeho zastupovanie v predmetnom spore. Odvolací súd v tejto súvislosti uzavrel, že mu neboli zrejmé dôvody, pre ktoré žalobca nepožiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta skôr, „poučený o tejto možnosti však bol“ (body 32 a 33 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). Najvyšší súd k argumentácii odvolacieho súdu dodáva, že žalobca tiež v podaní z 10. septembra 2017 (č. l. 149 spisu) explicitne uvádzal, že v predmetnej veci nebol a nie je zastúpený advokátom, a pokiaľ ide o advokátku JUDr. Lechmanovú, túto on splnomocnil (iba) vo veci podania ústavnej sťažnosti na prietahy v tomto konaní prvostupňového súdu a na nahliadnutie do spisu prvostupňového súdu. Inak povedané žalobca z vlastnej vôle požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta až 2 a pol roka potom, ako bol o tejto možnosti zo strany prvostupňového súdu poučený.

14.2. Pokiaľ žalobca uvádzal nezrovnalosti ohľadne straty doručených listinných dôkazov zo súdneho spisu, odvolací súd uviedol, že z tvrdení žalobcu „nie je zrejmé, aké listinné dôkazy mienil žalobca zakladať do spisu“, pričom bolo možné dôvodne pochybovať o tom, že by žalobca do spisu pôvodne listinné dôkazy vôbec zasielal (ak všetky podstatné, na vec sa vzťahujúce už založené boli, pozn.). Poukázal tiež na množstvo podobných káz žalobcu a viaceré jeho obštrukčné správania (bod 35 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). Žalobca v neposlednom rade ani neskôr neoznačil, o aké dôkazy malo ísť a neurobil tak ani jeho advokát v priebehu odvolacieho konania.

14.3. Rovnako považoval odvolací súd za neopodstatnenú námietku, že potom, ako žalobca na doručení spochybnil svoj podpis, bol súd prvej inštancie povinný nariadiť znalecké dokazovanie na preukázanie pravosti podpisu žalobcu a mal pojednávanie odročiť. Podstatným totiž bolo, že žalobca sa na pojednávanie dostavil, t.j. o tom, že sa bude vo veci konať, vedel a pojednávania sa zúčastnil. Ide o právo žalobcu zúčastniť sa pojednávania, nie jeho povinnosť a je len na žalobcovi, či a ako svoje právo využije. Je úplne evidentné, že v tomto prípade zo strany žalobcu išlo o obštrukcie a snažil sa len o oddialenie rozhodnutia (bod 36 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). K žiadosti o odročenie ostatného pojednávania sa vyjadril aj prvostupňový súd, keď uviedol, že „do termínu pojednávania, na ktorom súd vo veci rozhodol, súdu nebolo doručené rozhodnutie Centra právnej pomoci o ustanovení advokáta, pričom samotná skutočnosť, že žiadosť o poskytnutie právnej pomoci bola zo strany žalobcu podaná, nie je vážnym dôvodom na odročenie pojednávania“ (bod 33 odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia).

15. Najvyšší súd uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie (tvoriace jednotný celok s rozhodnutím súdu prvej inštancie) odôvodnil spôsobom, ktorý by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. Pokiaľ dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania aj zo skutočnosti, že súdy nevykonali ním navrhované dokazovanie a rozhodli na základe nesprávne zisteného skutkového stavu, dovolací súd uvádza, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (viď uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič

nezmenila. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani za účinnosti novej právnej úpravy civilného sporového konania nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

17. Najvyšší súd k odvolacej a dovolacej námietke žalobcu, že prvostupňový súd mal odročiť ostatné pojednávanie, dodáva, že k odročeniu pojednávania je možné pristúpiť aj na návrh strany sporu alebo jej zástupcu. Aj v takom prípade ale platí, že odročenie pojednávania prichádza do úvahy len z dôležitého dôvodu, t. j. ak sa strana sporu alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôžu dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo požadovať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Posúdenie dôležitosti dôvodu na odročenie termínu pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, komentár k § 183). V okolnostiach posudzovanej veci potom platí, že ak žalobca nepreukázal existenciu objektívnych skutočností, ktoré mu bránili požiadať Centrum právnej pomoci o jeho zastupovanie v súdnom spore najneskôr v čase po poučení súdom o tejto možnosti (žalobca bol o tom poučený prvostupňovým súdom v septembri 2016, teda takmer pred 2 a pol rokmi, pozn.), nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom, ak prvostupňový súd jeho žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovел z dôvodu, že podanie žiadosti o poskytnutie právnej pomoci nie je vážnym dôvodom na odročenie pojednávania. Inak povedané za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania podľa § 183 ods. 1 CSP nemožno považovať skutočnosť, že žalobca požiadal Centrum právnej pomoci (CPP) o ustanovenie advokáta a CPP o nej zatiaľ nerozhodlo, ak túto žiadosť nepodal bez zbytočného odkladu po tom, ako bol o takej možnosti súdom kvalifikovane poučený.

18. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalovanej na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.